

Arrest

nr. 338 116 van 18 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) juli 2008.

1.2. Verzoeker dient op 5 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

1.3. Verzoeker wordt op 23 jun 2023 en op 27 januari 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 maart 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je Pashtoun en soennitisch moslim. Je bent geboren en getogen in het dorp Zarani, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Je ging zo'n vier of vijf jaar naar school, en tevens vijf of zes jaar naar de madrassa (Koranschool). Jouw vader werkte als kok voor het (voormalige) Afghaanse nationale leger (Afghan National Army of ANA) en maakte eten en thee voor de soldaten. Een maand na de machtsovername heeft de taliban, nadat zij op de hoogte kwamen van deze tewerkstelling, jouw vader ontvoerd. Na ongeveer tweeënhalve maand werd je vader vrijgelaten met behulp van de dorpsouderen. Na zijn vrijlating waren jouw moeder en maternale oom bezorgd om jouw veiligheid en hebben ze besloten dat jij Afghanistan diende te verlaten. Begin 2022 verliet je Afghanistan en reisde je via Iran, Turkije, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Je kwam hier op 4 juli 2022 aan en diende de volgende dag, op 5 juli 2022, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in. Je verklaarde in geval van terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen. In februari of maart 2023 werd jouw vader opnieuw ontvoerd en sindsdien weet je niet waar hij verblijft.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: een originele taskara en negen foto's van jouw regio van herkomst in Afghanistan. Op 11 juli 2023 maakt jouw advocaat per e-mail nog een verslag over van jouw leefgroep, alsook een verslag van een gesprek dat jouw voogd met jouw maternale oom in Frankrijk heeft gevoerd.

Op 24 oktober 2023 weigerde het CGVS jou zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan jouw asielrelaas en verklaarde vrees in Afghanistan.

Op 7 oktober 2024 bezorgde jouw advocaat volgende aanvullende stukken: een brief van jouw voogd waarin hij zijn persoonlijke bevindingen aangaande jouw functioneren en sociaal-emotionele ontwikkeling beschrijft (d.d. 27/11/2023), een proces-verbaal waarin jouw leefgroep-begeleider aangeeft dat er drugs gevonden werden op jouw kamer (d.d. 23/02/2024), een verslag van een non-verbale IQ-test (Raven-II) die bij jou werd afgenomen op 2 juli 2024, een beschikking van de jeugdrechtsbank in verband met een poging tot doodslag inclusief de beslissing tot gesloten oriëntatie in jeugdinstelling De Grubbe (d.d. 25/09/2024), en een aanvullende nota opgesteld door jouw advocaat met verwijzing naar deze nieuwe stukken alsook nog andere nieuwe elementen.

Op 11 oktober 2024 besloot het CGVS haar beslissing in te trekken en jou opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud met het oog op beoordeling van deze nieuwe stukken en elementen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Intussen werd ook een onderzoek op sociale media uitgevoerd, waaruit bleek dat kenmerken van de subcultuur van Afghaanse bendes waar te nemen vielen op jouw profielen.

Op 24 januari 2025 bezorgde jouw advocaat per mail een verslag van je gesloten begeleiding (d.d. 24/12/2024).

Op 27 januari 2025 werd een nieuw persoonlijk onderhoud voor jou georganiseerd op het CGVS. Hierbij verklaarde je nog steeds in contact te zijn met je moeder in Afghanistan, en dat je vader nog vermist is. Ook stelde je Afghaanse bendeleden te zijn tegengekomen op je reisweg, en later hun video's te hebben gezien op TikTok. Zelf ken je echter niemand in dit milieu, en je behoort ook niet tot zo'n bende. Verder haalde je aan dat je in geval van terugkeer naar Afghanistan niet dezelfde vrijheid zal hebben als hier. Je zou er niet naar school kunnen gaan, je tattoo kan ook een probleem zijn voor de taliban, je kan er niet roken of praten met meisjes, en niet werken.

Op 27 januari 2025 bezorgde jouw advocaat per mail nog een voorlopig attest van het CLB aangaande je inschrijving in het buitengewoon onderwijs. Op 28 januari 2025 voegde je advocaat tevens de beschikking van de jeugdrechter toe in verband met je vrijlating (onder voorwaarden) uit de gesloten jeugdinstelling. Op 19 februari 2025 stuurde je advocaat eveneens je recente IAC (Individueel Aangepast Curriculum)-verslag door.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde

om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Het vermoeden dat je qua sociaal-emotionele leeftijd jonger functioneert dan wat op basis van je kalenderleeftijd mag verwacht worden, zoals op gewezen door jouw voogd (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 23/06/2023, hierna NPO 1, p. 24) en gestaafd door middel van een tussentijdse evaluatie van je handelingsplan overgemaakt op 11 juli 2023 (inventaris documenten – document 4), doet voorts geen afbreuk aan het gegeven dat er ook van jou doorleefde en coherente verklaringen kunnen worden verwacht. Nergens kan immers uit afgeleid worden dat jij hiertoe niet in staat zou zijn. Het verslag van de non-verbale IQ-test (afgenomen op 7 juli 2024) dat voorgelegd werd op 10 oktober 2024, werpt hier geen ander licht op. Hoewel de score die je hierop behaalde beschreven wordt als “zeer laag”, kan uit dit stuk niet blijken in welke mate dit een invloed zou hebben (gehad) op de door jou afgelegde verklaringen in het kader van onderhavige procedure. Er wordt immers nergens in vermeld wat de invloed van dit resultaat zou zijn op jouw capaciteiten om je eigen leven en ervaringen toe te lichten. Ook wordt nergens gesteld dat jij niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de procedure, noch dat je geen coherente en consistente verklaringen zou kunnen afleggen omtrent je leefwereld, familiale situatie en asielmotieven. Bovendien blijkt uit jouw persoonlijke onderhouden bij het CGVS, alsook uit jouw interviews bij de DVZ, dat jij er zonder moeite in slaagde om op algemene vragen te antwoorden omtrent je verblijfplaatsen, levensomstandigheden, familieleden, reisweg, en asielmotieven. Ook was je capabel om jouw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en kon je de gesprekken volgen. Je begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren of desgevallend aangeven dat je het antwoord niet wist. Voor elk onderhoud op het CGVS werd je uitgelegd dat je het moest aangeven indien je iets niet zou begrijpen of de tolk niet goed zou verstaan (NPO 1, p. 2 en Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 27/01/2025, hierna NPO 2, p.3). Je moest echter slechts één keer naar verduidelijking vragen, meer bepaald toen je tijdens het eerste onderhoud gevraagd werd of je hier bepaalde zaken doet die je niet meer zou kunnen doen in geval van terugkeer naar Afghanistan (NPO 1, p.23). Ook werd je gewezen op de mogelijkheid om zelf vragen te stellen tijdens het interview, werd benadrukt dat je het gewoon mocht aangeven wanneer je iets niet wist, en werd je ook gezegd dat je ook altijd extra pauzes mocht vragen (NPO 1 en 2, p.3). Op basis van de informatie aanwezig in je administratief dossier, kan aldus op geen enkele manier blijken dat je cognitieve en/of mentale functies dermate verstoord zouden zijn dat je niet in staat geweest bent om de essentie van je asielmotieven op een duidelijke en volwaardige manier uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het jouw taak is om de verschillende elementen van jouw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van jouw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door jou aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door jou aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat jou de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Jij hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees jij gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop jij jouw vrees baseert.

Eerst en vooral dient benadrukt te worden dat het eenvoudigweg verwijzen naar een (vermeende) tewerkstelling van een familielid bij de voormalige Afghaanse strijdkrachten an sich **onvoldoende** is om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Jij dient jouw vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken, in casu quod non (zie infra).

Zo verklaar je dat jouw vader als kok werkzaam was voor het ANA (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 23/06/2023, hierna NPO 1, p.10). Het CGVS merkt echter op dat jouw verklaringen hieromtrent echter zodanig oppervlakkig en lacunair van aard zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden tewerkstelling. Je komt immers niet verder dan te stellen dat jouw vader als kok werkte in (de provincie) Helmand, en kan geenszins gedetailleerde verklaringen afleggen over waar in Helmand hij zou hebben gewerkt en/of op welke basis (NPO 1, p.13). Ook over hoe jouw vader aan dit werk is gekomen en/of met wie jouw vader nog werkte, kan je niets vertellen. Je weet zelfs niet of jouw vader een uniform op het werk droeg en hoe hij terug naar huis reisde als hij op verlof kwam (NPO 1, p.14). Dat jij over geen enkel aspect van het werk van jouw vader doorleefde en meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen, kan dan ook niet overtuigen. Zelfs op de eenvoudige vraag of mensen in het dorp op de hoogte waren van je vaders werk, moest je het antwoord schuldig blijven (NPO 1 p, 14). Waar jij ter vergoelijking van jouw lacunaire kennis aanvoert dat jij heel jong was, wijst het CGVS er vooreerst op dat jouw vader dit werk gedurende een tiental jaar zou hebben uitgevoerd, oftewel een aanzienlijk deel van jouw leven (NPO 1, p.13). Er mogen van jou dan ook enige doorleefde verklaringen verwacht worden, quod non. Daarnaast mag het CGVS van jou als verzoeker om internationale bescherming verwachten dat jij je, indien noodzakelijk, informeert over alle essentiële elementen waarop jij je beroept en geen kennis over zou hebben. Hierbij kan erop gewezen worden dat je regelmatig in contact staat met je familie in Afghanistan (NPO 1, p.4, 8), en zodoende toegang hebt tot informatie essentieel voor je asielverzoek. Ook leg je geen enkel (objectief) document ter staving van het werk van je vader voor. Dat jij van een tewerkstelling die (naar analogie van jouw verklaringen) een tiental jaar duurde geen enkel document en/of foto ter staving kan voorleggen, is opnieuw opmerkelijk. Jouw verklaring dat jouw moeder ze in brand heeft gestoken kan daarbij niet overtuigen. Zo weet je namelijk niet wanneer ze de documenten in brand stak, noch kun je specificeren welke documenten ze in brand zou hebben gestoken (NPO 1, p.15).

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende tewerkstelling van jouw vader bij het voormalige Afghaanse leger, komt de geloofwaardigheid van jouw **ingeroepen problemen met de taliban** (die op onlosmakelijke wijze verbonden zouden zijn met het werk van jouw vader), onvermijdelijk eveneens ernstig in het gedrang.

Daarbij is het hoogst opmerkelijk dat jouw vader gedurende tien jaar zonder significant probleem werkzaam was voor de Afghaanse strijdkrachten, maar plots na de machtsovername meteen in het vizier van de taliban kwam. Gevraagd hoe de taliban erachter is gekomen dat je vader als kok voor het leger werkte, had je evenmin enig idee (NPO 1, p.15). Verder verklaar je dat jouw vader een maand na de machtsovername ontvoerd werd door de taliban en na tweeënhalve maand terug naar huis werd gebracht door de dorpsouderen (NPO 1, p.17). Je verklaart hierbij dat jij, net als jouw andere gezinsleden, op dat moment zelf ook thuis was (NPO 1, p.19). Ondanks dat jij zelf aanwezig was, heb je echter geen enkel idee met hoeveel personen zij kwamen. Wanneer je vervolgens gevraagd wordt hen te beschrijven, blijken je verklaringen bijzonder oppervlakkig en stereotiep van aard. Zo kom je niet verder dan te stellen dat ze witte kledij droegen, lange haren hadden en een wapen droegen doch kun je geen enkel specifiek detail aangaande een van deze personen noemen. Je verklaart desgevraagd dat ze niets tegen je vader zeiden, maar dat ze hun pistolen richtten op jullie en zeiden ze niet te bewegen, waarna ze jouw vader wegbrachten (NPO 1, p.19-20). Even later spreek je jezelf echter op flagrante wijze tegen wanneer je, bij de vraag hoe je wist dat het de taliban betrof indien je niemand kon herkennen, plots verklaart dat ze tegen jouw vader zeiden dat hij een slaaf van de Amerikanen was en hij voor de Amerikanen werkte (NPO 1, p.20). Daarenboven weet je niets te vertellen over jouw vader zijn vasthouding, behalve dat hij geslagen werd. Zo heb je geen enkel idee waar jouw vader vastgehouden is gedurende deze twee of tweeënhalve maand, noch hoe de dorpsoudsten hem vrij hebben gekregen. Dat de taliban zoveel zouden investeren in de arrestatie en langdurige vasthouding van jouw vader om hem dan zonder meer vrij te laten, is overigens eveneens bijzonder bevreemdend (NPO 1, p. 16-17 & 20). Voorts beweer je dat jij, na de vrijlating van jouw vader, werd weggestuurd door jouw moeder en maternale oom die zich zorgen maakten om jouw veiligheid. De vaststelling dat jouw familie jou wegstuurde maar dat jouw vader, tenslotte de persoon die rechtstreeks in het vizier van de taliban liep door zijn voormalige tewerkstelling, gewoon in het dorp bleef, is evenzeer merkwaardig. Tegelijkertijd kan hierbij opgemerkt worden dat, indien de taliban ook jou viseerde of wilde viseren, zij bij hun (eerste) bezoek aan jullie huis hun pijlen meteen ook op jou hadden kunnen richten, en niet enkel op jouw vader (NPO 1, p.19). De verklaring dat jouw vader drie of drieënhalve maand voor je eerste onderhoud bij het CGVS, aldus in maart 2023, opnieuw ontvoerd werd en tot op heden vermist is, kan evenmin overtuigen. Zo kun je geenszins uitklaren om welke reden jouw vader plots, anderhalf jaar na jouw verklaarde vertrek, opnieuw werd gevisieerd en meegenomen. Je stelt hierbij zelfs niet te weten of het om de taliban gaat, en komt niet verder

dan te beweren dat er destijds zes of zeven personen naar je huis kwamen. Ook deze keer werd enkel jouw vader meegenomen en werd de rest van je familie ongemoeid gelaten (NPO 1, p.18). Hierbij rijst niet alleen opnieuw de vraag waarom jouw familieleden dan voor jouw veiligheid vreesden en jou wegstuurden, maar ook wat de taliban nog wenste te bereiken met een tweede ontvoering van je vader meer dan anderhalf jaar na hun machtsovername en de val van de voormalige Afghaanse regering.

Het meest frappant zijn echter je **tegenstrijdige verklaringen** over je vluchtmotief en de organisator van je reis. Zo stelde je bij de registratie van jouw verzoek om internationale bescherming dat jouw vader de reis organiseerde en betaalde, alsook dat jij Afghanistan verliet omdat jij daar geen toekomst had (zie DVZ dossier, Fiche NietBegeleide Minderjarige Vreemdeling, d.d. 05.07.2022). Tijdens het daaropvolgende interview verklaarde je dan weer dat jouw maternale ooms W. en A. de reis organiseerden (zie Verklaring DVZ d.d. 01.02.2023, vraag 33) en stelde je plots dat je vader voor de Afghaanse overheid werkte en problemen had met de taliban (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d. 01.02.2023). Geconfronteerd met deze vaststelling beweerde je dat je bij je aanmelding wel gezegd had dat je problemen met de taliban had (NPO 1, p. 22), hetgeen echter geenszins genoteerd werd. Waar jouw advocaat nog opwerpt dat dit geen officiële verklaringen zijn en hier niet teveel belang aan mag worden gehecht (CGVS, p.25), wijst het CGVS erop dat de fiche NBMV weldegelijk onderdeel uitmaakt van het administratief dossier en er geen enkele bepaling bekend is die op algemene wijze verbiedt dat een fiche NBMV mede wordt betrokken bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Tegelijk dient erop gewezen dat er prima facie in het administratief dossier geen enkel element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen onjuist zouden zijn weergegeven. Het loutere feit dat jij niet werd bijgestaan door een voogd of een raadsman bij het afleggen van deze verklaringen is evenmin van aard om aan te tonen dat de weergave van jouw verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. De tegenstrijdigheden tussen jouw verklaringen in de fiche NBMV en deze bij het commissariaat-generaal, die overigens geen betrekking hebben op details doch wel op de kern van je asielmotieven, worden dan ook geenszins ontkracht of weerlegd. Er mag bovendien verwachten worden dat jij, zelfs als minderjarige, aangaande deze elementen coherente en consistente verklaringen aflegt, quod non.

De vaststelling dat jij manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in jouw asielrelaas, bevestigt dat jouw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. Jij bent dan ook geenszins in staat jouw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Jouw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in jouw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf , de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_hu manitarian dev en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook

vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er

bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een **individueel onderzoek** vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij **tot 13,5-jarige leeftijd in Afghanistan** hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Tijdens je eerste onderhoud op het CGVS verklaarde je dat je zo'n drie jaar naar school ging in Afghanistan en geen Koranlessen of madrassa volgde (NPO 1, p.9-10), zoals je eerder ook had aangegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Verklaring DVZ d.d. 01.02.2023 vraag 11). Tijdens je tweede onderhoud op het CGVS sprak je dan weer over vier of vijf jaar school in Afghanistan, en stelde je dat je daarnaast **ook** vijf of zes jaar lang naar de madrassa of Koranschool in een naburig dorp ging (NPO 2, p.18-19). De vaststelling dat je ook over iets dermate eenvoudigs als je scholing in Afghanistan tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan je algehele geloofwaardigheid. De madrassa was volgens jou bovendien vrijblijvend, maar je familie wilde dat je er naartoe zou gaan om een positieve persoon te worden en positieve dingen te leren (NPO 2, p.19). Gevraagd of je je vader, moeder, of andere familieleden ooit hielp met hun werk in Afghanistan, gaf je meteen aan dat het sowieso verboden is voor vrouwen om te werken, hetgeen aantoont dat je opgroeide in een conservatieve context. Wanneer je moeder iets van boodschappen nodig had of een aankoop moest doen dan hielp je haar ook (NPO 2, p.19-20), waaruit tevens afgeleid kan worden dat je actief deelnam aan de dagdagelijkse Afghaanse samenleving. Bovendien ben je afkomstig uit de provincie Laghman, waar reeds voor de algemene machtsovername in augustus 2021 sprake was van talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen. Zo wees je er immers op dat er tijdens de voormalige overheid veel zaken in het dorp naast jullie dorp gebeurden, de taliban altijd 's nachts kwamen en mensen dwongen om hen maïs of geld te geven (NPO 1, p.17-18). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zouden zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat je, na een verblijf van **(heden) 2,5 jaar in België**, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Voorts heb je ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat (NPO 2, p.5 en 11), dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je jou desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Het CGVS wijst er hierbij op dat (zelfs) een (eventuele) door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij jij aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor jou om jouw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt jou toe dit aan te tonen, met name dat het aanpassen van jouw levensstijl een dermate schending zou inhouden van fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. Jij blijft hiertoe evenwel in gebreke.

De verklaring dat je in Afghanistan niet dezelfde vrijheid hebt die je hier hebt, en hier dingen kan doen die daar niet mogelijk zijn, zoals in contact komen of praten met meisjes, roken, en je haar knippen of een bepaalde haarstijl dragen (NPO 2, p.18, 21), kan in deze onmogelijk volstaan. Je duidt immers nergens in concreto aan dat er in jouw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Jij toont op geen enkele wijze aan dat jij niet (langer)

in staat zou zijn om de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin jij bent opgegroeid, terug op te nemen. De loutere vaststelling dat jij in België naar school gaat (NPO 1, p.3-4 en NPO2, p.4, 18), wat bovendien kadert in de wettelijke leerplicht, kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Dit toont op zich immers geen daadwerkelijke verwestering aan, zijnde een internaliseren van westerse waarden en normen, noch wordt in casu op enige concrete wijze onderbouwd hoe jouw schoolloopbaan in België jou mogelijks verwesterd heeft of tot (problematische) gepercipieerde verwestering zou kunnen leiden. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat je in België drie maanden in een restaurant of buurtcentrum gewerkt hebt (NPO 2, p.18, 20). Ook dient er een onderscheid te worden gemaakt tussen (pogingen tot) integratie en 'goed gedrag' enerzijds, en daadwerkelijke verwestering anderzijds. Verder belijdt je nog altijd de islam en verklaarde je in België te bidden en naar de moskee te gaan (NPO 1, p.6-7). Ook zijn er geen specifieke activiteiten of vrijetijdsbestedingen die erop kunnen wijzen dat jij verwesterd bent of als zodanig gepercipieerd zal worden (NPO 1, p. 3-4). Je stelde in je vrije tijd cricket te spelen, met andere jongens uit de opvangstructuur tijd te spenderen (NPO 1, p.3-4) en ook aan fitness te doen (NPO 2, p.20). Je vrienden zijn Afghanen en Arabieren uit het opvangcentrum en van op school, en specifieke bezigheden of hobby's naast sport heb je niet (NPO 2, p.20-21). Noch uit jouw verklaringen, noch uit de documentatie overgemaakt door jouw voogd en advocaat, blijkt dat jij je zou afzetten tegen het Afghaanse waarden- en normenkader waar je in bent opgegroeid, en/of dat je niet meer zou kunnen aarden in de Afghaanse samenleving.

Wat betreft de (soort van) **tatoeage** op je onderarm, waarvan het eerst melding werd gemaakt door je advocaat in de aanvullende nota van 4 september 2024, dient het volgende opgemerkt te worden. Dat "de connotatie van de tatoeage zelf, met name een mes, terwijl jij in een gesloten instelling zat omwille van betrokkenheid bij een aanval met een mes, uiteraard relevant is voor hoe die tatoeage gepercipieerd zou worden door de taliban of in geval terugkeer" (zie aanvullende nota p.4), is een redenering die niet kan worden gevolgd. Uit niets blijkt immers dat de taliban, noch andere personen in Afghanistan, op de hoogte zouden zijn van het gegeven dat je hier betrokken was bij een aanval met een mes, laat staan dat zij jou om die reden zouden vervolgen in geval van terugkeer. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat het voorwerp van de tatoeage, zijnde een mes, zelf ook gelinkt is aan normoverschrijding en criminaliteit. Messen worden immers ook reeds jarenlang gebruikt door de taliban en de lokale Afghaanse bevolking, en staan niet per definitie gelijk aan criminaliteit. Daarbij gaf je tijdens je tweede onderhoud op het CGVS aan dat het in feite **geen echte tatoeage is**, en verklaarde je zelf iets met een naald op je arm gezet te hebben. Vervolgens zei je dan weer dat een vriend dit deed, en dat je een andere tattoo vroeg maar hij een mes of zwaard maakte (NPO 2, p.9). Hoe het komt dat je hem om een soort cirkel of armband vroeg maar hij er een mes van maakte en jij hem kennelijk liet begaan, is evenwel geheel onduidelijk. Wat er ook van zij, in elk geval is de tattoo intussen reeds vervaagd, en werd het volgens jou ook niet met een echt product gedaan maar wel met een pen of shampoo (NPO 2, p.9-10). Gevraagd wat je ermee gaat doen stelde je dat het niet meer weg zou gaan, wat evenwel twijfelachtig is gelet op het gegeven dat ze reeds vervaagde. Of je nog een andere tattoo gaat laten zetten weet je niet, en momenteel heb je hoe dan ook nog geen idee van welke tattoo je nog zou willen. Je familie in Afghanistan weet bovendien niet van je tatoeage of beter gezegd tekening op je arm, en ook hier loop je altijd met lange mouwen en toon je het niet aan andere mensen (NPO 2, p. 10). Uit beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de EUAA "Afghanistan: Country Guidance" van januari 2023 vermelde EASO COI: "Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms" van december 2017 (p. 26-27)) blijkt voorts dat er, althans voor de machtsovername door de taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond, en dit hoewel permanente tatoeages over het algemeen als on-islamitisch worden beschouwd en in de islamitische wet verboden zijn. Ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, zijn ze dus wel degelijk aanwezig in de Afghaanse samenleving en is er geen sprake van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. Evenmin betreft het een obscene of aanstootgevende afbeelding die ophef zou kunnen veroorzaken wanneer waargenomen, noch een uitgesproken westers ideaal of religieus symbool, en kan niet aangenomen worden dat je hierdoor automatisch gepercipieerd zou worden als 'verwesterd' of 'anti-taliban'. Ook blijkt nergens uit dat je tatoeage politiek of religieus geïnspireerd zou zijn, of dat hieruit zou afgeleid (kunnen) worden dat je deze liet plaatsen uit een bepaalde religieuze of politieke overtuiging. Er kan bovendien in alle redelijkheid worden verwacht dat je deze tatoeage in geval van terugkeer, en voor zover zij dan nog steeds zichtbaar zou zijn, indien nodig bedekt met kledij, zoals je hier in België naar eigen zeggen ook reeds doet (zie supra), of dat je ze bij voorbaat laat verwijderen.

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar

Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder dient erop gewezen te worden dat je op jouw sociale media regelmatig te zien bent in traditionele Afghaanse kledij, dat je er meestal in het Pashtou communiceert en dat jouw netwerk grotendeels bestaat uit andere Afghaanse personen. Daarnaast vertoon je op verschillende foto's en in video's **kenmerken die eigen zijn aan de subcultuur van Afghaanse bendes**. Zo heb je contacten met personen die gelinkt zijn aan N. D. ("R.") die in november 2024 door de Antwerpse rechtbank als kopstuk van een smokkelbende genaamd "Dam Gham Lamba" veroordeeld werd voor mensensmokkel en seksueel misbruik. Ook ben je tijdens jouw reis naar België verschillende malen te zien in video's op een profiel met het getal "313" in de gebruikersnaam, verwijst je op jouw profielen nog naar andere termen en cijfers gelinkt aan Afghaanse bendes (bv. "Laghman 2090" of "2060") en gebruik je in profielnamen en video's verschillende emoji's en afbeeldingen die gelinkt worden aan de Afghaanse bendes, zoals messen, arenden, doodshoofden, opgestoken wijsvingers, etc. Op jouw huidige profiel luidt de inleidende tekst: "Jullie zijn goede mensen, wij zijn slecht. Het gesprek is voorbij. Musa" (vertaald uit het Pasjtoe met Google Translate). Tevens kleeft en gedraagt jij je in lijn met deze subcultuur: in een video op een ouder profiel ben je te zien in traditioneel Afghaanse kledij en in een andere video poseer je met een balaclava over jouw hoofd. In verschillende video's op jouw recente profiel maak je bovendien handgebaren en poseer je aan het centraal station van Antwerpen met andere Afghaanse personen, waaronder S. N., die in november 2024 door de Antwerpse rechtbank als kopstuk van de Afghaanse smokkelbende "2060 – regering van Ningarhar" veroordeeld werd. In jouw netwerk op TikTok bevinden zich voorts andere personen die zich eveneens kleden of gedragen in lijn met de subcultuur van Afghaanse bendes. Daarnaast werd vastgesteld dat één van jouw maternale nonkels (A.) in 2022 contact heeft met N. D. (zie supra), evenals met I. I., die in november 2024 veroordeeld werd voor mensensmokkel en seksueel misbruik van Afghaanse minderjarige jongens (zie NMU2024-1816 Check sociale media – 22/20646).

Gevraagd of je al eens hoorde van Afghaanse bendes actief op de reiswegen van Afghanistan richting Europa, en ook in Europa zelf, verwees je spontaan naar sociale media en stelde je allerlei soorten mensen tegen te komen. Vervolgens verduidelijkte je dat je hen zelf niet tegenkwam, maar wel hun video's ziet op TikTok. Ook kwam je op je reisweg verschillende mensen tegen, zogenaamde 'wegwijzers', gewapend met pistool, die mensen sloegen wanneer ze te traag liepen. Destijds wist je niet dat die mensen tot een bende behoorden, maar je kwam dit achteraf eveneens via TikTok te weten (NPO 2, p.12-13). Verder gaf je aan dat deze bendes actief zijn hier in België, en ook in Frankrijk en Londen. Je beweerde echter niemand van hen te kennen, ook geen vrienden te hebben die bij die bendes zitten, en louter hun video's via TikTok gezien te hebben (NPO 2, p.13). Gewezen op het onderzoek naar je sociale media en het gegeven dat hieruit linken met Afghaanse bendes kunnen afgeleid worden, stelde je dat dit niet klopt. Je contacten via sociale media zijn volgens jou allemaal vrienden uit het opvangcentrum, en of zij op hun beurt contacten hebben met bendes of hiertoe behoren weet je naar eigen zeggen niet. Ook behoor je zelf niet tot zo een bende (NPO 2, p.14) en heb je er volgens jou niets mee te maken (NPO 2, p.16). Je stelt dat veel Afghanen die cijfers zoals 2060 gebruiken, en bevestigt dat sommige Afghanen die verbonden zijn met die bendes in de Antwerpse wijk gekend met deze postcode wonen (NPO 2, p.17). Over de foto waarop je zelf samen met een zekere S., een kopstuk van de Afghaanse bende '2060 – Regering van Ningarhar' voor het station in Antwerpen poseert, verklaarde je dat de middelste persoon hierop een vriend van jou is, genaamd N. Zijn broer (G. A., die kennelijk eveneens in aanraking kwam met justitie en naar Duitsland trok) zat samen met jou in je vorige opvangcentrum, en toen jij in de gesloten instelling verbleef heeft N. je geholpen door geld te sturen naar je familie (NPO 2, p.17). Momenteel heb je nog steeds contact met N., maar S. zou je dan weer niet (persoonlijk) kennen, enkel via TikTok en via N., want deze twee zouden immers neven zijn (NPO 2, p.17-18). Gevraagd om welke reden jullie op het ogenblik van de foto hadden afgesproken aan het station, stelde je dat je hen daar toevallig tegenkwam op weg naar school en dat N. zijn neef (S.) destijds aan jou voorstelde. Je zou niet geweten hebben wat voor soort mens hij is, of wat hij in het verleden heeft gedaan (NPO 2, p.18). Gevraagd of je nadien nog met hen afsprak of hen ontmoette, stelde je eerst dat dit niet het geval was, om al snel aan te geven dat jullie soms wel samenkwamen wanneer S. bij N. was. Na de vechtpartij met Arabieren en Turken en jouw daaropvolgende opsluiting in de gesloten instelling, zou je hen niet meer hebben gezien of gehoord (NPO 2, p.18), al verklaarde je eerder nog dat N. je tijdens je opsluiting wel hielp door geld naar je familie te sturen (zie supra).

Wat er ook van moge zijn, uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus België- Afghaanse bendes en sociale media** van 11 september 2023), blijkt dat er in België diverse Afghaanse criminele bendes actief zijn, dewelke betrokken zijn bij mensensmokkel, drugshandel en seksueel misbruik. Deze bendes gebruiken verschillende socialemediakanalen om het bendeleven en betrokkenheid bij bendes te verheerlijken, te tonen hoeveel macht een bende heeft en (meer) bekendheid te verwerven door dreigingen te uiten of beelden te delen van deelname aan criminele feiten. Daarnaast delen bendes ook online informatie met elkaar of zetten zij sociale media in bij het plegen van criminele feiten. Sociale media worden niet enkel gebruikt om te communiceren, maar ook om zich te profileren. Naast het vermelden van specifieke

cijfers en termen in hun profielnamen en bij video's, vertonen personen die zichzelf associëren met een groep of bende een aantal gemeenschappelijke kenmerken. Deze kenmerken hebben onder meer betrekking op de vormgeving van de profielen, het gedrag en de inhoud die de verzoekers en hun netwerk delen op socialemediaprofielen. Opvallend hierbij zijn de verwijzingen naar Afghanistan en de Afghaanse cultuur, dit in de vorm van het dragen van traditionele kledij, het voorkomen van Afghaanse gewoontes en gedragingen en het verwijzen naar de Afghaanse veiligheidsdiensten en locaties in Afghanistan. De subcultuur van de bendeleden lijkt op die manier sterk verweven te zijn met de cultuur van hun herkomstland.

Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat lidmaatschap van een Afghaanse bende verschillende vormen kan aannemen, gaande van sympathieën voor of verheerlijking van deze bendes tot een leidinggevende rol in deze bendes. Verschillende leden van Afghaanse bendes verwijzen naar een specifieke bende en/of hun rol daarbinnen in hun gebruikersnaam, profielnaam of in het bijschrift op hun onlineprofiel op TikTok (en soms ook op Instagram of Facebook). Personen met een vooraanstaande rol in een Afghaanse bende vallen in bepaalde situaties ook op door hun gebruikersnaam die hun leidinggevende positie bevestigt. Ook de manier waarop bepaalde figuren in beeld worden gebracht, al dan niet in combinatie met het gebruik van symbolen, kan duidelijkheid scheppen over iemands positie in een Afghaanse bende. Leaders worden regelmatig in beeld gebracht in typerende fotocollages op de TikTok-profielen van andere bendeleden. Daarnaast zijn er ook personen die omwille van hun interacties en netwerk in verband kunnen worden gebracht met Afghaanse bendes, maar vermoedelijk geen deel uitmaken van een specifieke groep. Zij reageren op berichten van bendeleden of delen beeldmateriaal waarin zij, net zoals vooraanstaande figuren, zichtbare kenmerken tonen die eigen zijn aan de subcultuur van Afghaanse bendes. Het kan gaan over beelden in militaire of traditionele Afghaanse kledij, beelden van gevechtsbewegingen of beelden met emoji's die macht of geweld uitstralen. Hun netwerk is in de meeste gevallen echter kleiner, ze poseren veelal alleen of op afgelegen plaatsen en komen niet voor in bovengenoemde collages.

Het gegeven dat er op jouw sociale media verschillende foto's en video's zijn terug te vinden waarin je kenmerken vertoont die eigen zijn aan de subcultuur van Afghaanse bendes, volstaat dan ook niet om te besluiten dat je lid bent van een Afghaanse criminele bende. Echter, **uit de beschikbare informatie blijkt dat de Afghaanse bendes sterk verweven zijn met de traditionele Afghaanse cultuur.** Jouw activiteiten op sociale media bevestigen dan ook dat er niet kan worden aangenomen dat je, na een verblijf van heden 2,5 jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen waarin je bent opgegroeid en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, integendeel.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Er liggen evenmin indicaties voor dat de taliban enige kennis zouden hebben van jouw activiteiten hier in België, en dan meer in het bijzonder dat je actief bent op sociale media. Uit de landeninformatie blijkt overigens niet dat het hebben van profielen op sociale media zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen dit echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Jij maakt geenszins aannemelijk dat uit accounts op sociale media afgeleid kan worden dat jij je kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor je dreigt geïdoleerd te worden. Hoe dan ook toon je niet aan dat het voor jou onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van jouw sociale media te wissen of jouw accounts volledig te verwijderen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Echter heb je niet aannemelijk gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In zoverre jouw advocaat nog verwijst naar het interview met taliban-woordvoerder Zabiullah Mujahed in augustus 2021 <https://www.krone.at/2495862>, dient te worden vastgesteld dat de machtsovername door de taliban weliswaar een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, doch dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien blijven verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Indien er, los van deze ene uitspraak in 2021, ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelen die gemeenrechtelijke feiten

hebben gepleegd in gastlanden als Iran, Pakistan of Turkije of in het Westen zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Uit de informatie blijkt verder dat vele honderden Afghanen die in Iran of Pakistan celstraffen uitzaten omwille van criminele feiten de voorbije jaren door deze landen werden teruggestuurd naar Afghanistan. De meesten werden door de taliban na terugkeer meteen op vrije voeten gesteld of werden later gratie verleend. Hetzelfde gebeurde met veroordeelde criminelen die door Duitsland naar Afghanistan werden overgebracht (**EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf).

Verder kan worden opgemerkt dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de taliban actief op zoek zouden gaan naar aanwijzingen of informatie dat jij in het buitenland feiten van openbare orde hebt gepleegd noch dat zij anderszins op de hoogte zouden zijn van het feit dat jij in België werd verdacht van en/of veroordeeld voor een crimineel feit. Immers, uit jouw verklaringen blijkt niet dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Jouw stelling dat je in geval van terugkeer problemen zal krijgen omdat de taliban je opnieuw of extra zouden willen bestraffen voor de feiten die je in België gepleegd hebt, is dan ook louter een bewering die je op geen enkele manier concretiseert.

De **documenten** die jij hebt voorgelegd, zijnde een originele taskara alsook fotoprints van jouw regio van herkomst in Afghanistan (inventaris documenten – document 1 & 2) kunnen niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Deze documenten vormen immers louter een indicatie voor jouw identiteit, nationaliteit en herkomst in Afghanistan, maar kunnen door jou ingeroepen asielmotieven (zijnde de tewerkstelling van je vader en je problemen met de taliban) geenszins ondersteunen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude** van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt voorts dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Het verslag van een gesprek tussen jouw maternale oom en jouw voogd dat jouw advocaat op 11 juli 2023 nog aan het CGVS per email overmaakte (inventaris documenten – document 3), kan evenmin leiden tot een andere oordeelsvorming. Nog daargelaten dat het CGVS op geen enkele wijze kan nagaan of dit gesprek daadwerkelijk heeft plaatsgevonden en/of het verslag een accurate weergave is van het inhoud van dit gesprek, stelt het CGVS tevens vast dat dit gesprek pas een week na jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar ernstige lacunes in jouw verklaringen aan het licht kwamen, plaatsvond. Het CGVS wijst er hierbij op dat jij sedert 5 juli 2022 in een lopende asielprocedure zit en al sinds 13 december 2022 (zie administratief dossier DVZ, Dienst Voogdij, Aanwijzing voogd) over een voogd beschikt. Dat deze stappen pas na jouw persoonlijk onderhoud werden gezet, lijkt dan ook zeer laattijdig. Bovendien kunnen deze post-factum verklaringen op geen enkele wijze de vaststelling dat jij geen doorleefde verklaringen kan afleggen aangaande jouw vaders tewerkstelling ombuigen.

Hetzelfde geldt voor de stukken die werden toegevoegd in het kader van je beroepsprocedure, met name de brief van jouw voogd aangaande je functioneren en sociaal-emotionele ontwikkeling (d.d. 27/11/2023), het procesverbaal betreffende de drugs gevonden op jouw kamer (d.d. 23/02/2024), het verslag van de non-verbale IQtest (Raven's 2) afgenomen op 2 juli 2024, en de beschikking van de jeugdrechtsbank in verband met je gesloten oriëntatie in jeugdinstelling De Grubbe (d.d. 25/09/2024). Ook het voorlopig attest van het CLB aangaande je inschrijving in het buitengewoon onderwijs, de beschikking van de jeugdrechter in verband met je voorwaardelijke vrijlating uit de gesloten jeugdinstelling en je recente IAC-verslag, stukken die voorgelegd werden na je tweede onderhoud bij het CGVS, werpen geen ander licht op de beoordeling van jouw asielmotieven en nood aan internationale bescherming. Uit deze stukken blijkt immers evenmin dat je niet in staat zou zijn om gehoord te worden of gedegen verklaringen af te leggen in het kader van je asielprocedure. Ook kan op basis hiervan niet aangenomen worden dat jij niet in de mogelijkheid zou zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan “het spel te spelen” (“to play the game”), of dat jouw gedragingen doordrongen zouden zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert, en in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Hoewel uit de voorgelegde stukken kan

blijken dat je onder meer moeite hebt om te leren (maar wel sterk bent in praktijkvakken), tevens moeilijkheden ondervindt met communiceren en je emoties reguleren, soms storend gedrag stelt en/of grenzen opzoekt, alsook weinig vorderingen maakt in OKAN en veel begeleiding en sturing nodig hebt (zie IAC-verslag), kan hieruit **niet** blijken dat je in geval van terugkeer naar Afghanistan beschouwd zou worden als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan vigerende normen en waarden zoals voorgeschreven door de Taliban. Evenmin kan hieruit blijken dat je niet in staat zou zijn om jouw verblijf in het Westen, of bepaalde aspecten ervan, indien nodig te verzwijgen. Dat jouw verstandelijke capaciteiten beperkter dan gemiddeld zouden zijn, waarvan overigens slechts één document voorligt (met name het verslag van de Raven's 2-test), betekent voorts niet dat jij daarom niet over de nodige sociale capaciteiten zou beschikken om je (terug) aan te passen aan de thans in Afghanistan geldende normen en waarden. In het IAC-verslag word je immers ook omschreven als een vriendelijke en beleefde jongen die het graag goed wil doen, voor zichzelf kan zorgen wat betreft praktische zaken zoals voeding, kledij en vervoer, en wordt nogmaals bevestigd dat je contact hebt met je familie in Afghanistan. Bovendien kan uit het gegeven dat je op bepaalde ogenblikken gedurende je verblijf in België moeite kende met het volgen van geldende regels, niet zomaar worden afgeleid dat je in Afghanistan, in een tenslotte vertrouwde omgeving waar ook je familie aanwezig is, evenzeer moeite zou kennen met het naleven van aldaar opgelegde regels.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikel 48/3 tem. 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10, derde lid b) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het hoger belang van het kind. Hij gaat in op diverse nationale, Europese en internationale bepalingen, die het hoger belang van het kind en diens kwetsbaarheid benadrukken. Hij verwijst hierbij uitgebreid naar rechtspraak, waaronder van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en de Raad.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de problemen in geval van een terugkeer naar Afghanistan, in het licht van zijn profiel en normoverschrijding in hoofde van de Taliban.

Hij gaat in op zijn individueel profiel. Verzoeker gaat verder in op zijn overheidsgezinde familie en de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Hij gaat in op het gebruik van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: MINTEH). Verzoeker gaat in op zijn gebrekkige kennis van het werk van zijn vader. Verzoeker gaat uitgebreid in op de door hem overgemaakte IQ test. Hij gaat in op het risicoprofiel van (familieleden van) voormalige werknemers bij het Afghaanse leger. Verzoeker benadrukt in deze ook de samenwerkingsplicht en de noodzaak van het hanteren van een objectieve benadering van de geloofwaardigheid. Verzoeker meent dat kan worden gesteld dat hij uit een familie komt met een overheidsgezin profiel en wijst op de risico's die hieruit voortvloeien.

Verzoeker gaat in op zijn politieke en religieuze denkbeelden en normoverschrijding. Hij gaat in op zijn middelenmisbruik en de straffen die hierop staan onder talibanbewind. Verzoeker gaat in op zijn profiel en wijst op zijn verhoogde kwetsbaarheid. Verzoeker gaat uitgebreid in op de gedane vaststellingen omtrent zijn sociale media en link met Afghaanse bendes. Verzoeker gaat in op zijn verklaringen omtrent de vrijheden die hij hier ervaart. Verzoeker gaat in op zijn tatoeage. Hij benadrukt de impact van zijn beperkte cognitieve vaardigheden op de mogelijkheid om de spelregels van de taliban op te volgen. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie. Verder schetst hij een kader van de behandeling door de taliban van terugkeerders.

In een derde onderdeel zet verzoeker de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek uiteen waarbij hij meer diepgaand ingaat op de gehanteerde landeninformatie en bewijsstandaard. Verzoeker uit hierbij uitgebreid kritiek op de door de commissaris-generaal gehanteerde bronnen.

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op het tekort aan landeninformatie en de heersende censuur.

In een vijfde onderdeel gaat verzoeker in op het onduidelijk kader en de onvoorspelbaarheid van inbreuken onder talibanbewind.

In een zesde onderdeel gaat verzoeker in op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker. Er moet volgens verzoeker worden nagegaan wat het risico is op vervolging en op onmenselijke en vernederende behandeling in de hypothese van een effectieve terugkeer naar het land van herkomst. Hij maakt hiervoor een vergelijking met Burundese dossiers waar de Belgische asielinstantie een specifiek onderzoek heeft gevoerd naar hoe personen die terugkeren naar Burundi behandeld worden door hun overheid: CEDOCA, *"COI Focus: Burundi – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retours dans le pays"* van 28 februari 2022.

Verzoeker gaat dan verder met de afbakening en identificatie van de correcte risicogroep. Hij verwijst hiervoor naar het arrest M.A.M. tegen Zwitserland van 26 april 2022 van het EHRM en vergelijkt dit met de situatie van verzoeker. Voor de correcte risicoafbakening moet, volgens verzoeker, ook nog gekeken worden naar het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. In een derde subonderdeel gaat verzoeker in op de verschillen en gelijkenissen met de situatie van Al-Shabaab in Somalië.

Verzoeker gaat vervolgens in op de kwalificatie van de vrees en vervolgingsgrond.

Verzoeker bespreekt het risico bij een terugkeer en toegang tot het Afghaanse grondgebied en de regio van herkomst. Hij wijst op de negatieve perceptie van afgewezen asielzoekers uit Europa, evenals op het risico dat zich manifesteert bij controleposten. Hij gaat in op de elementen die aanleiding kunnen geven tot negatieve aandacht door de taliban voor personen die terugkeren als afgewezen verzoeker om internationale bescherming. Hij bespreekt hierbij het gevaar van de inhoud van iemands telefoon en sociale media. Verzoeker stelt een aantal vragen vast die de commissaris-generaal zou moeten stellen om het risico bij terugkeer gedegen in te kunnen schatten. Hij lijst dan ook een aantal stellingen op die volgens hem niet betwist worden en indien deze toch betwist zouden worden, ze een gedegen en goed onderbouwd antwoord moeten krijgen. Vervolgens gaat verzoeker in op het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst. Ten slotte gaat hij in op het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen en mishandeling als sanctie.

Verzoeker concludeert als volgt:

"Gelet op het individueel profiel van de verzoeker, het feit dat hij nooit onder de Taliban hun bestuur geleefd heeft, het feit dat hij vertrokken is op zeer jonge leeftijd en hier is toegekomen op zeer jonge leeftijd, het feit dat hij al meer dan tweeënhalf jaar op het grondgebied is, het feit dat verzoeker de cognitieve leeftijd heeft van 5,2 jaar oud, het feit dat hij een grote zichtbare tatoeage heeft, het feit dat hij rookt en ook in aanraking is gekomen met drugs, het feit dat hij als gevolg van zijn zwakbegaafdheid bijzonder beïnvloedbaar is en dit hem hier in België reeds in de problemen heeft gebracht, het feit dat hij gretig gebruik maakt van zijn vrijheid, het feit dat zijn vader voor de veiligheidsdiensten van de voormalige overheid werkzaam was en vermist is, het feit dat verzoeker zijn religieus leven op een andere manier beleeft dan dit in Afghanistan het geval was, gelet op het feit dat verzoeker uit een klein conservatief dorp afkomstig is van het platteland van Laghman, gelet op het feit dat zijn gedachtengoed en levenswandel haaks staan op hetgeen de Taliban vereist, gelet op het feit dat verzoeker bijzonder gehecht is aan zijn autonomie, gelet op verzoekers problemen met het naleven van regels en normen, -gelet op het risico de aandacht te trekken van de Taliban als terugkeerder, of het nu in de herkomstregio is of door de binnenkomst zelf, of door de erg verregaande controle en detectiemogelijkheden door de controles door de Taliban, of door het feit dat verzoeker niet in staat zou zijn zich voldoende snel aan alle restricties en vereisten van de Taliban te houden, Verzoeker een risico loop op vervolging/ernstige schade. En dat om al deze redenen komt verzoeker in aanmerking om erkend te worden als vluchteling. In ondergeschikte orde zou hem de subsidiaire beschermingsstatus moeten toegekend worden"

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

"2. Verslag gesloten begeleiding na ronde tafel dd. 24/12/2024;

3. IAC verslag dd. 9/12/2024;"

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal maakt op 19 november 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgend rapport "*SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025*" en er de weblink van vermeldt. Hij gaat in op de situatie van terugkeerders. Tevens voegt hij volgend rapport toe: "*Q&A New Media Unit: NMU2025-915 – Check sociale media – 22/20646 van 18 november 2025 van Cedoca*".

3.2. Verzoeker maakt op 19 november 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waar hij ingaat op de situatie in Afghanistan en bijkomende stukken voegt aangaande zijn persoonlijke situatie.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de 'beoordeling van feiten en omstandigheden' wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), dat luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”* (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: *“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”* (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.). Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: *“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: *“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, RvV 296 667 - Pagina 21 administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”* (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12). Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (artikel 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Bij de beoordeling van het verzoek van een minderjarige verzoeker dient met andere woorden rekening gehouden te worden met diens jonge leeftijd en dient de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd te worden.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn). Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt: *“Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”* Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt: *“Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”* Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind worden meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een minderjarige niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het

risico dat de minderjarige zou lopen, ongeacht de vrees van de minderjarige. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van de minderjarige - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van de minderjarige en het effect van de schade op de minderjarige verergeren (UNHCR, "Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009", § 11-12).

4.6. Wat betreft de geboden bijzondere steunmaatregelen, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: "Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Het vermoeden dat je qua sociaal-emotionele leeftijd jonger functioneert dan wat op basis van je kalenderleeftijd mag verwacht worden, zoals op gewezen door jouw voogd (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 23/06/2023, hierna NPO 1, p. 24) en gestaafd door middel van een tussentijdse evaluatie van je handelingsplan overgemaakt op 11 juli 2023 (inventaris documenten – document 4), doet voorts geen afbreuk aan het gegeven dat er ook van jou doorleefde en coherente verklaringen kunnen worden verwacht. Nergens kan immers uit afgeleid worden dat jij hiertoe niet in staat zou zijn. Het verslag van de non-verbale IQ-test (afgenomen op 7 juli 2024) dat voorgelegd werd op 10 oktober 2024, werpt hier geen ander licht op. Hoewel de score die je hierop behaalde beschreven wordt als "zeer laag", kan uit dit stuk niet blijken in welke mate dit een invloed zou hebben (gehad) op de door jouw afgelegde verklaringen in het kader van onderhavige procedure. Er wordt immers nergens in vermeld wat de invloed van dit resultaat zou zijn op jouw capaciteiten om je eigen leven en ervaringen toe te lichten. Ook wordt nergens gesteld dat jij niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de procedure, noch dat je geen coherente en consistente verklaringen zou kunnen afleggen omtrent je leefwereld, familiale situatie en asielmotieven. Bovendien blijkt uit jouw persoonlijke onderhoud bij het CGVS, alsook uit jouw interviews bij de DVZ, dat jij er zonder moeite in slaagde om op algemene vragen te antwoorden omtrent je verblijfplaatsen, levensomstandigheden, familieleden, reisweg, en asielmotieven. Ook was je capabel om jouw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en kon je de gesprekken volgen. Je begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren of desgevallend aangeven dat je het antwoord niet wist. Voor elk onderhoud op het CGVS werd je uitgelegd dat je het moest aangeven indien je iets niet zou begrijpen of de tolk niet goed zou verstaan (NPO 1, p. 2 en Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 27/01/2025, hierna NPO 2, p.3). Je moest echter slechts één keer naar verduidelijking vragen, meer bepaald toen je tijdens het eerste onderhoud gevraagd werd of je hier bepaalde zaken doet die je niet meer zou kunnen doen in geval van terugkeer naar Afghanistan (NPO 1, p.23). Ook werd je gewezen op de mogelijkheid om zelf vragen te stellen tijdens het interview, werd benadrukt dat je het gewoon mocht aangeven wanneer je iets niet wist, en werd je ook gezegd dat je ook altijd extra pauzes mocht vragen (NPO 1 en 2, p.3). Op basis van de informatie aanwezig in je administratief dossier, kan aldus op geen enkele manier blijken dat je cognitieve en/of mentale functies dermate verstoord zouden zijn dat je niet in staat geweest bent om de essentie van je asielmotieven op een duidelijke en volwaardige manier uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen."

De Raad treedt deze beoordeling bij. De voorliggende documenten zetten onvoldoende uiteen waarom verzoekers mentale en intellectuele capaciteiten hem zouden hebben verhinderd om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Er kan niet voldoende afgeleid worden dat verzoeker omwille van zijn beperkte verstandelijke vermogens niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) of mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Doorheen de verschillende rapporten van de begeleiding in het gesloten centrum, in de leefgroep en het CLB wordt aangegeven dat verzoeker verstandelijk beperkter is in zijn mogelijkheden en dat hij op sociaal-emotionele leeftijd jonger functioneert dan zijn kalenderleeftijd. Dit betreffen echter loutere vermoedens en observaties van personen die niet noodzakelijk de vereiste (medische) competenties hebben, om hierover voldoende onderbouwde stellingen te formuleren. Bovendien blijven deze bevindingen van de begeleiding en voogd slechts algemeen en weinig geconcretiseerd. Er wordt gesproken over verstandelijke

beperking en het functioneren op jongere leeftijd, vooral in sociaal-emotionele context – doch er wordt onvoldoende geconcretiseerd wat de precieze omvang en impact hiervan is. Evenmin wordt op voldoende concrete wijze geconcretiseerd dat verzoekers verstandelijke mogelijkheden een significante invloed zouden hebben gehad op de behandeling van zijn beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Verzoekers voogd geeft in haar brief van 27 november 2023 weliswaar aan dat verzoeker tijdens hun gesprekken weinig tot geen spontane inbreng heeft en vragen beknopt en met een discrepante emotionele beleving beantwoordt. De Raad stelt evenwel, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep of waar nodig om verduidelijking vroeg en dat hij er doorgaans in slaagde om hierop te antwoorden. Er blijkt niet dat verzoeker niet in staat was volwaardig deel te nemen aan de persoonlijke onderhouden. Wat betreft de afgenomen non-verbale IQ test “Raven’s 2”, wijst de Raad erop dat het neergelegde rapport hiervan slechts zeer beperkte informatie verschaft. Er wordt zonder enige verdere context of verduidelijking omtrent de inhoud van de test, aangegeven dat verzoeker een leeftijdsequivalent van 5,2 jaar heeft. Dergelijke resultaten – zonder enige verdere contextualisering omtrent de test – moeten met de nodige voorzichtigheid worden geïnterpreteerd, temeer gelet op het beperkte verblijf van verzoeker in België en zijn migratietraject. De Raad moet vaststellen dat het overgemaakte rapport niet ingaat op de mogelijkheid van verzoekers om al dan niet volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming of dat er van hem geen volwaardige verklaringen konden worden verwacht. Wat betreft de geopperde vermoedens van een autistestoonis, kan de Raad enkel vaststellen dat geen medisch attest voorligt, waarin dergelijke diagnose werd gesteld. Louter vermoedens, geuit door personen binnen opvang- en begeleidingsstructuren, kunnen niet volstaan. Aldus kan uit de voormelde stukken niet worden afgeleid dat verzoekers verstandelijke vermogens daadwerkelijk dermate beperkt zouden zijn dat hij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) of mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Het betoog in het verzoekschrift laat niet toe hier anders over te denken. Verzoeker benadrukt het testresultaat van de IQ-test en benadrukt de cognitieve leeftijd van 5,2 jaar. Hij meent dat het door de commissaris-generaal geopperde goede verloop van het persoonlijk onderhoud niet kan standhouden, gelet op dit testresultaat, omdat van iemand met dergelijk zwakbegaafdheid niet kan worden verwacht dat hij moeilijkheden tijdens het gehoor zou kunnen aangeven. Verzoeker kan hierin niet overtuigen. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker gedurende zijn persoonlijke onderhouden ook werd vergezeld van zijn voogd en advocaat. Beiden kregen de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of opmerkingen te formuleren. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd zo uitdrukkelijk aan de voogd en de advocaat gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen. Beiden hebben verzoekers beperkte intellectuele capaciteiten benadrukt, doch noch de advocaat, noch de voogd hebben concrete opmerkingen geformuleerd bij het verloop van de persoonlijke onderhouden. Verder kan de Raad verzoeker ook niet volgen in zijn verwachting dat de commissaris-generaal en de Raad het concrete verloop van de persoonlijke onderhouden, zoals deze blijkt uit de notities hiervan, opzij zouden moeten schuiven, vanwege de resultaten van de IQ-test. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers wel degelijk dat verzoeker in staat was om op de gestelde vragen te antwoorden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder ook dat verzoeker het gehoor kon volgen, de hem gestelde vragen begreep en erop kon antwoorden. Het verloop van deze persoonlijke onderhouden en de door verzoeker verschaft antwoorden getuigen niet van cognitieve vaardigheden equivalent aan die van een kind van 5,2 jaar. De manier waarop verzoeker reflecteert over zijn vrees bij een terugkeer naar Afghanistan en het verschil in vrijheden tussen een leven in België en Afghanistan, getuigt bijvoorbeeld van een reflectiemogelijkheid die dat van een vijfjarige te boven gaat (zie notities persoonlijk onderhoud 2, NPO 2, p. 18). Noch de commissaris-generaal, noch de Raad schuiven het psycho-medisch verslag (d.i. de uitslag van de Raven’s 2 test) opzij. De Raad erkent, net zoals de commissaris-generaal, de uitslag van deze test. De vaststelling blijft evenwel overeind dat het neergelegde verslag hiervan bijzonder summier is en geen enkele verdere context verschaft omtrent de implicaties van deze test, specifiek gericht op de mogelijkheid voor verzoeker om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Evenmin wordt in dit verslag geconcretiseerd op welke wijze deze referentieleeftijd van 5, 2 jaar moet worden gehanteerd in de verschillende deelaspecten van verzoekers dagelijks leven, laat staan dat wordt geconcretiseerd dat deze referentieleeftijd moet worden gehanteerd in alle deelaspecten, zo ook in het kader van zijn procedure om internationale bescherming. Wanneer verzoeker meent dat dermate weinig waarde kan worden gehecht aan zijn verklaringen en zijn vermogen om moeilijkheden in het persoonlijk onderhoud aan te geven, kan worden verwacht dat verzoeker dit ook voldoende concreet en uitgebreid staft, *quod non in casu*. Dit werd ook reeds aangekaart door de *protection officer* tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, waarbij aan verzoekers voogd werd gevraagd of er meer persoonlijke uitleg is bij de Raven’s 2 test, omdat deze beperkt is qua informatie. De voogd heeft hierbij aangegeven dat er niet meer informatie is bij de Raven’s 2 test, maar dat er – nu verzoeker iets langer hier is – een IQ-test kan worden afgenomen, die iets meer gaat kunnen uitleggen. De voogd gaf aan dat dergelijke test in overleg met het CLB kan worden opgestart (zie NPO 2, p. 7-8). Ook naar aanleiding van huidige beroepsprocedure worden evenwel geen meer uitgebreide en geconcretiseerde attesten dienaangaande neergelegd. Dat van verzoeker niet in elk deelaspect van zijn leven kan worden geacht te functioneren op het niveau van een vijfjarige, blijkt zo ook uit het feit dat verzoeker de opleiding keukenmedewerker volgt in het

bijzonder onderwijs in duaal leren, in functie waarvan hij werkt in een restaurant. In het licht van al deze vaststellingen, kan de Raad op basis van de voorliggende stukken niet vaststellen dat verzoekers intellectuele onvermogen doorheen de procedure om internationale bescherming van een zodanige aard was of is, dat deze verhinderde dat de persoonlijk onderhouden konden doorgaan, dat deze een verklaring kan bieden voor de vaststellingen in de bestreden beslissing, dan wel dat deze noopte tot bijkomende bijzondere procedurele steunmaatregelen. Ook in het attest van de psycholoog van 3 november 2025 leest de Raad geen concrete elementen terug, die toelaten vast te stellen dat verzoeker niet volwaardig kon deelnemen aan de procedure om internationale bescherming of dat er zich bijkomende steunmaatregelen opdroegen. Door in zijn verzoekschrift verder nog te citeren uit diverse internationaalrechtelijke en nationaalrechtelijke bepalingen en beginselen aangaande het belang van het kind, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de geboden steunmaatregelen onvoldoende waren, teneinde hem toe te laten op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming.

4.7. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 19 november 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft aangevuld.

Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de commissaris-generaal een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor de taliban, naar aanleiding van de voormalige werkzaamheden van zijn vader als kok voor het Afghaanse leger. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen: *“Eerst en vooral dient benadrukt te worden dat het eenvoudigweg verwijzen naar een (vermeende) tewerkstelling van een familielid bij de voormalige Afghaanse strijdkrachten an sich onvoldoende is om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Jij dient jouw vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken, in casu quod non (zie infra).*

Zo verklaar je dat jouw vader als kok werkzaam was voor het ANA (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 23/06/2023, hierna NPO 1, p.10). Het CGVS merkt echter op dat jouw verklaringen hieromtrent echter zodanig oppervlakkig en lacunair van aard zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden tewerkstelling. Je komt immers niet verder dan te stellen dat jouw vader als kok werkte in (de provincie) Helmand, en kan geenszins gedetailleerde verklaringen afleggen over waar in Helmand hij zou hebben gewerkt en/of op welke basis (NPO 1, p.13). Ook over hoe jouw vader aan dit werk is gekomen en/of met wie jouw vader nog werkte, kan je niets vertellen. Je weet zelfs niet of jouw vader een uniform op het werk droeg en hoe hij terug naar huis reisde als hij op verlof kwam (NPO 1, p.14). Dat jij over geen enkel aspect van het werk van jouw vader doorleefde en meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen, kan dan ook niet overtuigen. Zelfs op de eenvoudige vraag of mensen in het dorp op de hoogte waren van je vaders werk, moest je het antwoord schuldig blijven (NPO 1 p, 14). Waar jij ter vergoelijking van jouw lacunaire kennis aanvoert dat jij heel jong was, wijst het CGVS er vooreerst op dat jouw vader dit werk gedurende een tiental jaar zou hebben uitgevoerd, oftewel een aanzienlijk deel van jouw leven (NPO 1, p.13). Er mogen van jou dan ook enige doorleefde verklaringen verwacht worden, quod non. Daarnaast mag het CGVS van jou als verzoeker om internationale bescherming verwachten dat jij je, indien noodzakelijk, informeert over alle essentiële elementen waarop jij je beroept en geen kennis over zou hebben. Hierbij kan erop gewezen worden dat je regelmatig in contact staat met je familie in Afghanistan (NPO 1, p.4, 8), en zodoende toegang hebt tot informatie essentieel voor je asielverzoek. Ook leg je geen enkel (objectief) document ter staving van het werk van je vader voor. Dat jij van een tewerkstelling die (naar analogie van jouw verklaringen) een tiental jaar duurde geen enkel document en/of foto ter staving kan voorleggen, is opnieuw opmerkelijk. Jouw verklaring dat jouw moeder ze in brand heeft gestoken kan daarbij niet overtuigen. Zo weet je namelijk niet wanneer ze de documenten in brand stak, noch kun je specificeren welke documenten ze in brand zou hebben gestoken (NPO 1, p.15).

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende tewerkstelling van jouw vader bij het voormalige Afghaanse leger, komt de geloofwaardigheid van jouw ingeroepen problemen met de taliban (die op onlosmakelijke wijze verbonden zouden zijn met het werk van jouw vader), onvermijdelijk eveneens ernstig in het gedrang.

Daarbij is het hoogst opmerkelijk dat jouw vader gedurende tien jaar zonder significant probleem werkzaam was voor de Afghaanse strijdkrachten, maar plots na de machtsovername meteen in het vizier van de taliban kwam. Gevraagd hoe de taliban erachter is gekomen dat je vader als kok voor het leger werkte, had je evenmin enig idee (NPO 1, p.15). Verder verklaart je dat jouw vader een maand na de machtsovername ontvoerd werd door de taliban en na tweeënhalve maand terug naar huis werd gebracht door de dorpsouderen (NPO 1, p.17). Je verklaart hierbij dat jij, net als jouw andere gezinsleden, op dat moment zelf ook thuis was (NPO 1, p.19). Ondanks dat jij zelf aanwezig was, heb je echter geen enkel idee met hoeveel personen zij kwamen. Wanneer je vervolgens gevraagd wordt hen te beschrijven, blijken je verklaringen bijzonder oppervlakkig en stereotiep van aard. Zo kom je niet verder dan te stellen dat ze witte kledij droegen, lange haren hadden en een wapen droegen doch kun je geen enkel specifiek detail aangaande een van deze personen noemen. Je verklaart desgevraagd dat ze niets tegen je vader zeiden, maar dat ze hun pistolen richtten op jullie en zeiden ze niet te bewegen, waarna ze jouw vader wegbrachten (NPO 1, p.19-20). Even later spreek je jezelf echter op flagrante wijze tegen wanneer je, bij de vraag hoe je wist dat het de taliban betrof indien je niemand kon herkennen, plots verklaart dat ze tegen jouw vader zeiden dat hij een slaaf van de Amerikanen was en hij voor de Amerikanen werkte (NPO 1, p.20). Daarenboven weet je niets te vertellen over jouw vader zijn vasthouding, behalve dat hij geslagen werd. Zo heb je geen enkel idee waar jouw vader vastgehouden is gedurende deze twee of tweeënhalve maand, noch hoe de dorpsoudsten hem vrij hebben gekregen. Dat de taliban zoveel zouden investeren in de arrestatie en langdurige vasthouding van jouw vader om hem dan zonder meer vrij te laten, is overigens eveneens bijzonder bevreemdend (NPO 1, p. 16-17 & 20). Voorts beweert je dat jij, na de vrijlating van jouw vader, werd weggestuurd door jouw moeder en maternale oom die zich zorgen maakten om jouw veiligheid. De vaststelling dat jouw familie jou wegstuurde maar dat jouw vader, tenslotte de persoon die rechtstreeks in het vizier van de taliban liep door zijn voormalige tewerkstelling, gewoon in het dorp bleef, is evenzeer merkwaardig. Tegelijkertijd kan hierbij opgemerkt worden dat, indien de taliban ook jou viseerde of wilde viseren, zij bij hun (eerste) bezoek aan jullie huis hun pijlen meteen ook op jou hadden kunnen richten, en niet enkel op jouw vader (NPO 1, p.19).

De verklaring dat jouw vader drie of drieënhalve maand voor je eerste onderhoud bij het CGVS, aldus in maart 2023, opnieuw ontvoerd werd en tot op heden vermist is, kan evenmin overtuigen. Zo kun je geenszins uitklaren om welke reden jouw vader plots, anderhalf jaar na jouw verklaarde vertrek, opnieuw werd gevisieerd en meegenomen. Je stelt hierbij zelfs niet te weten of het om de taliban gaat, en komt niet verder dan te beweren dat er destijds zes of zeven personen naar je huis kwamen. Ook deze keer werd enkel jouw vader meegenomen en werd de rest van je familie ongemoeid gelaten (NPO 1, p.18). Hierbij rijst niet alleen opnieuw de vraag waarom jouw familieleden dan voor jouw veiligheid vreesden en jou wegstuurden, maar ook wat de taliban nog wenste te bereiken met een tweede ontvoering van je vader meer dan anderhalf jaar na hun machtsovername en de val van de voormalige Afghaanse regering”.

Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en pertinent alsook draagkrachtig zijn, worden door de Raad bijgetreden. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker hier niet in slaagt.

5.1.3. Waar verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd, toen de feiten zich voordeden, alsook tijdens het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad erop dat uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhoudsblijkt dat de betrokken *protection officer* tijdens de gehoren en de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker voldoende oog hadden voor zijn jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid. Noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een minderjarige te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de leeftijd. Er kan ook niet worden vastgesteld dat van verzoeker een dermate gedetailleerde kennis van het werk van zijn vader werd verwacht, dat dit onredelijk is. Verzoekers gebrek aan kennis strekt zich uit tot de meest elementaire gegevens, zoals de vraag of mensen in het dorp op de hoogte waren van de tewerkstelling van zijn vader (zie NPO 1, p. 14). Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Zoals in de voorgaande punten reeds werd uiteengezet, bleek verzoeker in staat om uitgebreid en gedetailleerd op de gestelde vragen te antwoorden. Er blijkt verder ook dat verzoeker het gehoor kon volgen, de hem gestelde vragen begreep en erop kon antwoorden. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de resultaten van de Raven's 2 test en zijn beperkte cognitieve vermogens, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds in punt 4.6. werd uiteengezet. De Raad benadrukt dat verzoeker nog steeds contact heeft met zijn moeder (zie NPO 2, p.5). Verzoeker had, in de aanloop van zijn persoonlijke onderhoud, tijdens deze contacten aldus meer informatie kunnen vragen omtrent de tewerkstelling van zijn vader. Ook zijn maternale oom, die in Frankrijk verblijft, had hij om meer informatie kunnen vragen. Dienaangaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij zijn beoordeling dat: *“Het verslag van een gesprek tussen jouw maternale oom en jouw voogd dat jouw advocaat op 11 juli 2023 nog aan het CGVS per email overmaakte (inventaris documenten – document 3), kan evenmin leiden tot een andere oordeelsvorming. Nog daargelaten dat het CGVS op geen enkele wijze kan nagaan of dit gesprek daadwerkelijk heeft plaatsgevonden en/of het verslag een accurate weergave is van het inhoud van dit gesprek, stelt het CGVS tevens vast dat dit gesprek pas een week na jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar ernstige lacunes in jouw verklaringen aan het licht kwamen, plaatsvond. Het CGVS wijst er hierbij op dat jij sedert 5 juli 2022 in een lopende asielpprocedure zit en al sinds 13 december 2022 (zie administratief dossier DVZ, Dienst Voogdij, Aanwijzing voogd) over een voogd beschikt. Dat deze stappen pas na jouw persoonlijk onderhoud werden gezet, lijkt dan ook zeer laattijdig. Bovendien kunnen deze post-factum verklaringen op geen enkele wijze de vaststelling dat jij geen doorleefde verklaringen kan afleggen aangaande jouw vaders tewerkstelling ombuigen”.* Hetzelfde geldt voor het verslag van een gesprek tussen verzoekers moeder en verzoekers voogd, dat werd neergelegd in de beroepsprocedure tegen de eerder ingetrokken weigeringsbeslissing, waar eerstgenoemde details verschaft over de tewerkstelling van verzoekers vader. Door opnieuw zijn eigen verklaringen te herhalen, evenals de verklaringen zoals deze werden opgenomen in het verslag van de gesprekken tussen verzoekers voogd en respectievelijk verzoekers moeder en maternale oom, brengt verzoeker de gedane beoordeling niet aan het wankelen. Verzoeker acht verder de door hem geschetste problemen die zijn vader heeft gekend met de taliban geloofwaardig, omdat deze in overeenstemming zijn met de algemene landeninformatie omtrent het risicoprofiel van voormalige werknemers van het Afghaanse leger. Dat uit de landeninformatie blijkt dat voormalige werknemers van het Afghaanse leger problemen kunnen kennen, betekent evenwel niet dat dient te worden aangenomen dat dit ook zo is in verzoekers situatie. Een individuele beoordeling dringt zich op. Verzoeker brengt niets dienstig in tegen de hierboven weergegeven concrete en individuele beoordeling van verzoekers verklaringen omtrent de problemen van zijn vader met de taliban. Dat uit niets blijkt dat de taliban bij zijn handelen rekening houdt met de vraag of de arrestaties en vrijlatingen al dan niet zinnig zijn, volstaat niet om de concrete beoordeling aan het wankelen te brengen. Zelfs aangenomen dat de taliban verzoekers vader na een vasthouding van twee maanden zou vrijlaten, maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de taliban hem vervolgens in maart 2024 opnieuw zouden ontvoeren of waarom verzoekers familie ervoor opteerden om enkel verzoeker het land

te laten verlaten en niet zijn vader. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de door verzoeker neergelegde stukken bij aanvullende nota nog meer onduidelijkheid scheppen over het lot van zijn vader. In het verslag uit het handelingsplan van Kiosk van 10 maart 2025 wordt zo aangegeven dat verzoekers vader gedurende vier jaar (van 2020 tot 2024) zoek was. In het verslag van 3 november 2025 van een psycholoog wordt dan weer aangegeven dat verzoekers vader vier jaar geleden (rekening houdend met de opsteldatum van het attest, aldus ergens rond november 2021) werd ontvoerd door de taliban en dat verzoeker sindsdien niets meer van hem heeft vernomen. Verzoeker acht zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent het incident waar de taliban zijn vader in hun huis kwamen ophalen onvoldoende ernstig, maar deze loutere overtuiging volstaat niet. Er kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker hierover coherente verklaringen aflegt, in het bijzonder omtrent de vraag of de taliban al dan niet zijn vader aanspraken. De verder overwegend theoretische uiteenzetting omtrent het geloofwaardigheidsonderzoek en de algemene landeninformatie omtrent de behandeling door de taliban van verschillende profielen, is niet van aard om afbreuk te doen aan de individuele en pertinente beoordeling van verzoekers eigen zaak.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Wat betreft de overige documenten, die hierboven nog niet werden besproken, verwijst de Raad naar de pertinente beoordeling hiervan door de commissaris-generaal, die in de bestreden beslissing kan worden gelezen.

5.1.5. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werd gevisieerd door de taliban of dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. De Raad acht het motief in de bestreden beslissing omtrent de tegenstrijdige verklaringen, opgenomen in de MINTEH, overtuigend. Er dient derhalve niet verder te worden ingegaan op het uitgebreide betoog in het verzoekschrift aangaande het gebruik door de commissaris-generaal van deze fiche. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.1.6. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift verder melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf in Europa.

5.1.7. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is

elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land onttrokken in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername geleidelijk verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrasa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrasa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrasa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte

gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie,

"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "Afghanistan – Country Focus", november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende

terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "Islamitische Staat in de provincie Khorasan" (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

5.1.8. *In casu* blijkt dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan slechts ongeveer 13 jaar was en bij het indienen van zijn beschermingsverzoek op 5 juli 2022 net geen 14 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 17 jaar. Zijn leeftijd wordt als dusdanig niet betwist, evenmin werd een leeftijdsonderzoek verricht. Verzoeker verblijft sinds juli 2022 in België, aldus ongeveer drieënhalf jaar. Gelet op zijn jonge leeftijd bij aankomst in België heeft verzoeker een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht en brengt hij dit nog steeds door. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “*westerse*” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

5.1.9. Hoewel de Raad terdege rekening houdt met de jonge leeftijd van verzoeker, impliceert deze enkele omstandigheid nog niet *ipso facto* dat er sprake is van een beschermingsnood. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom zijn verblijf hier en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de

traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïmagineerd/vervolgd.

5.1.10. Het louter verwijzen naar zijn leeftijd en verblijf van enige tijd in Europa, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat er onvoldoende elementen voorliggen, op grond waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin liggen voldoende concrete elementen voor, op grond waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïmagineerd/vervolgd. Minstens concreetiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de thans binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Uit de door verzoeker neergelegde stukken blijkt weliswaar dat verzoeker naar school gaat – eerst OKAN en vervolgens bijzonder onderwijs, keukenmedewerker – en dat hij in het kader hiervan ook werkt. Dit is lovenswaardig en toont aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen en het in enige mate beheersen van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Uit de neergelegde stukken blijkt ook dat verzoeker in de opvangstructuren eerder niet deelneemt aan georganiseerde activiteiten die worden aangeboden of andere vrijetijdsbestedingen buiten de leefgroep. Verzoeker houdt veel mensen op afstand. Hij leunt op enkele vrienden – waarbij hij soms minder transparant is over zijn sociale contacten, waarbij sommige contacten risico’s inhouden in de context van het politieonderzoek en mededaders en slachtoffers – en zijn contacten met andere jongeren en klasgenoten zijn correct maar eerder oppervlakkig. Verzoeker hecht veel belang aan zijn geloof en religieuze tradities, wat voor hem een bron van rust en identiteit is. Verzoeker verwijst nog naar zijn middelengebruik, waarbij op in februari 2024 een proces-verbaal werd opgesteld omdat er verdovende middelen werden gevonden in zijn kamer. Er liggen evenwel geen indicaties voor dat verzoeker op heden lijdt aan een problematisch middelengebruik. Waar verzoeker verder verwijst naar zijn tatoeage van een mes, verwijst de Raad naar de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die door verzoeker niet aan het wankelen worden gebracht. Alle elementen en stukken tezamen genomen, stelt de Raad vast dat er onvoldoende elementen voorliggen die toelaten een beeld te krijgen van de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. De Raad erkent het reeds afgelegde integratietraject van verzoeker, doch kan hieruit niet afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. De Raad herhaalt dat hij zich ervan bewust is dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat de *in casu* voorliggende verklaringen en stukken onvoldoende worden geconcretiseerd en worden toegelicht, om dit aan te nemen.

5.1.11. Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij niet over geldige Afghaanse reisdocumenten beschikt en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt beschouwd als een existentiële vijand van het emiraat, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker voert voorts een algemeen betoog over het passeren van checkpoints op zijn terugreis, waarbij er ondervragingen zijn en controles op de inhoud van de gsm, doch hij laat na aan te tonen dat het voor hem

onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn smartphone. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

5.1.12. Waar verzoeker nog aangeeft dat hij door zijn verstandelijke beperking niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de nieuwe regels van de taliban, om zo de negatieve aandacht van hen te vermijden, herhaalt de Raad dat het voorliggende stuk van de Raven's 2 test slechts zeer summier is en geen verdere context verschaft. Er kan uit voormeld stuk dan ook bijzonder weinig worden afgeleid, voor wat betreft verzoekers capaciteiten om zich aan te passen aan de waarden en normen in Afghanistan, zoals deze thans worden vormgegeven door de taliban. Er wordt verder in de neergelegde stukken van de begeleidings- en (gesloten) opvangstructuren, van de voogd en van het CLB uitvoerig ingegaan op de wijze waarop verzoeker zich in België gedraagt en de moeilijkheden die hij alhier ondervindt. Deze elementen kunnen echter niet los worden gezien van de Belgische maatschappij, waaraan verzoeker zich op heden probeert aan te passen en waarmee hij moeilijkheden ondervindt. Ook het gebrek aan copingmechanisme situeert zich in zijn huidige context. De beschreven automutilatie vond plaats in het begin van zijn verblijf in België en verzoeker doet dit nu niet meer. Hieruit volgt nog niet dat hij dezelfde problemen zou ondervinden in zijn herkomstland, waarbij moet worden vastgesteld dat verzoeker tot op zijn dertiende levensjaar in Afghanistan heeft verbleven en uit zijn verklaringen niet naar voren komt dat hij aldaar problemen had om zich in te passen in de maatschappelijke of sociale verwachtingen. Hierbij kan worden opgemerkt dat verzoeker nog een familiaal netwerk in Afghanistan heeft, met wie hij nog contact onderhoudt, zodat hij zich tot hen kan wenden om hem te helpen (zie NPO 2, p. 5). Hij kan zich desgevallend tevens bij hen informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Rekening houdend met de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, kan ook niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers vader op heden nog steeds vermist zou zijn, zodat hij zich tevens op hem kan beroepen in Afghanistan.

5.1.13. De duur van zijn verblijf in België sinds juli 2022, *in casu* ongeveer drieënhalf jaar, is verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, ook al zijn deze intussen aanzienlijk aangescherpt. De Raad herhaalt dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan (zie *supra*). Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit conservatief dorp in Laghman, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

5.1.14. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

5.1.15. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten

omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.16. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.17. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. De Raad acht de motieven in de bestreden beslissing aangaande verzoekers sociale media en contacten met de Afghaanse bendes – evenals het bij aanvullende nota neergelegde rapport dienaangaande – overtoollig, zodat hier niet verder op in dient te worden ingegaan.

5.1.18. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*") UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze beoordeling doorprikt of op grond waarvan kan worden gesteld dat deze niet langer actueel is.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

5.5. Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM kan verder, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, maar *in casu* kan geen schending van voormelde artikelen worden vastgesteld. Bovendien heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn grieven aan te voeren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling, zodat verzoeker niet aantoont dat artikel 13 van het EVRM niet werd gerespecteerd.

5.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES